

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Jany Záviské a JUDr. Petra Indráčka v právní věci žalobkyně **J.C.**, zastoupené JUDr. Lubomírem Müllerem, advokátem se sídlem Symfonická 1496/9, Praha 5, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 4. 2017 č. j. 255 724 428/315-EKO, o poskytnutí zvláštního příspěvku k vdovskému důchodu
podle zákona
č. 357/2005 Sb.,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyni byla zamítnuta žádost o zvláštní příspěvek ke vdovskému důchodu podle zákona č. 357/2005 Sb. z důvodu, že nebyla manželovi prokázána politická nespolehlivost, když vykonání služby ve vojenském táboře nucených prací (dále jen VTNP) samo o sobě nepostačuje.

[2] U zdejšího soudu byla v zákonné lhůtě podána žaloba právním zástupcem žalobkyně proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí žalované z důvodu nesouhlasu s právním názorem žalované, že nebyla-li manželovi žalobkyně přidělena klasifikace „E“ podle tehdejšího hodnocení a dne 9. 5. 1955 byl povýšen do hodnosti svobodníka, nelze jej považovat za „politicky nespolehlivého“, což je předpoklad pro přiznání zvláštního příspěvku k vdovskému důchodu podle zákona č. 357/2005 Sb. Dle žalobkyně přidělení klasifikace „E“ není formálním předpokladem pro statut „politické nespolehlivosti“ ve smyslu § 18 odst. 1 zákona č. 87/1991 Sb. Manžel žalobkyně byl do VTNP zařazen proto, že běžnou vojenskou službu se zbraní odmítl pro své náboženské vyznání svědka Jehovova, za což byl odsouzen rozsudkem Nižšího vojenského soudu Brno, PSP 47, dne 28. 1. 1954, sp. zn. T7/54 k trestu odnětí svobody v trvání 1 roku s podmíněným odkladem na zkušební dobu 3 let. Dále žalobkyně tvrdila, že sama skutečnost, že se někdo hlásil ke svědkům Jehovovým, byla pokládána za projev „politické nespolehlivosti“, neboť svědkové Jehovovi byli pokládáni za protistátní organizaci. Odkázala na nálezy Ústavního soudu, konkrétně sp. zn. I. ÚS 2366/07 ze dne 26. 10. 2007, sp. zn. I. ÚS 1916/07 ze dne 26. 2. 2008. Když byla manželovi přislíbena služba beze zbraně, tak ji u PTP vykonával. Co se přesně dělo mezi propuštěním z vazby (28. 11. 1953) do zařazení k PTP (15. 12. 1953) dnes těžko někdo může prokázat, neboť záznamy, které byly tehdy vedeny, jsou často zmatečné a vzájemně si protiřečí. (Ve výpisu Ministerstva obrany je doba vyšetřovací vazby pokládána za službu u 9. dělostřeleckého pluku). Nicméně osobu propuštěnou z vazby a následně odsouzenou (byť k podmíněnému trestu) za odpírání vojenské služby z náboženských důvodů nelze považovat za osobu „politicky spolehlivou“, zvláště když ještě ani neuplynula zkušební doba podmíněného trestu. Navrhla zrušit napadené rozhodnutí žalované a vrátit žalované k dalšímu řízení a uložit jí povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení na účet právního zástupce žalobkyně vyčíslenou v částce 8.228,- Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku. Současně vyslovila, že navrhuje, aby soud rozhodl bez nařízení ústního jednání.

[3] Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě dne 19. 6. 2017 popřela oprávněnost žaloby, zdůraznila, že vzhledem k tomu, že v námitkách žalobkyně rozporovala mimo jiné i podklady ministerstva obrany, obrátila se žalovaná znovu na Ministerstvo obrany ČR s žádostí o stanovisko, zejména k tehdejší praxi při vyhodnocování politické nespolehlivosti osob coby vyznavačů náboženství svědků Jehovových a ve vztahu k jejich zařazování k výkonu základní vojenské služby a výjimečného vojenského cvičení a též k vyslovenému názoru, že pro určení faktické politické nespolehlivosti v daném případě není rozhodující, jestli byl žadatel formálně klasifikován pod písmenem „E“ či nikoliv. Po obdržení stanoviska Ministerstva obrany ČR, odboru pro válečné veterány, které se obrátilo se žádostí o spolupráci na Vojenský ústřední archiv v Praze, Vojenský historický ústav v Praze a Archiv bezpečnostních složek, a stanoviska Vojenského historického ústavu Praha, žalovaná vyhodnotila, že nic nenasvědčuje tvrzení žalobkyně o politické nespolehlivosti manžela. Manžel žalobkyně po celý výkon vojenské základní služby byl schopen řadové služby klasifikace B, tudíž nelze mluvit o jeho politické nespolehlivosti. Výkon vojenské základní služby u PTP a TP, zvláště v letech 1953 – 1954 neznamena automaticky politickou nespolehlivost a přiznání klasifikace E, případně Cj nebo Cd a z toho plynoucích nároků v rámci mimosoudní rehabilitace. Podle uvedeného stanoviska bylo důvodem k přemístění pana C. k TP/PTP jeho odmítnutí sloužit se zbraní, nikoliv jeho politická nespolehlivost. Z obecně známých historických faktů vyplývá, že u PTP byla z důvodu politické nespolehlivosti zařazena

necelá ½ branců. Pro úplné posouzení relevantních skutečností týkajících se jeho vojenské základní služby je nutné zmínit, že manžel byl dne 9. 5. 1955 povýšen do hodnosti svobodníka, což též vylučuje tvrzení o politické nespolehlivosti pana C., neboť ze stanoviska Vojenského historického ústavu ze dne 19. 7. 2000 vyplývá, že žádný politicky nespolehlivý voják klasifikace E nemohl být povýšen do poddůstojnické hodnosti ani vykonávat jakoukoliv velitelskou funkci. Z materiálů Vojenského archivu v Trnavě vyplývá, že panu C. byla odvodní komisí OVV Nový Jičín dne 26. 9. 1953 stanovena klasifikace B, tj. schopen služby beze zbraně. Česká správa sociálního zabezpečení uznává, že status politicky nespolehlivé osoby formalizován přidělením klasifikace E není v zákoně č. 87/1991 Sb. výslovně obsažen, nicméně vychází z opakovaných vyjádření Ministerstva obrany. Politická nespolehlivost byla posuzována speciálními komisemi na základě údajů z dotazníku a osobním pohovorem, a to podle předem taxativně vymezených 11 kritérií. Ty byly podkladem pro vyhodnocení politické nespolehlivosti. Od roku 1951 byl zaveden nový odvodní systém, který stanovil provést politickou prověrku branců již v období od soupisu osob povinných odvodem do vlastního odvodu. Při odvodech byli branci podle výsledků prověrek bezpečnostních orgánů i na základě dalších zjištění rozdělení do klasifikací nejen podle zdravotního stavu, ale především právě podle „politické spolehlivosti“. Provedeným šetřením bylo k osobě manžela žalobkyně zjištěno, že: 1) po celý výkon vojenské základní služby byl schopen řadové služby klasifikace B, 2) sloužil u vojenských pracovních jednotek v době (v letech 1953 – 1954), kdy začaly ztrácet charakter vojenských táborů nucených prací jako formy politické perzekuce, 3) důvodem k přemístění manžela k TP/PTP bylo jeho odmítnutí sloužit se zbraní, nikoliv jeho politická nespolehlivost, 4) žádný politicky nespolehlivý voják klasifikace E nemohl být povýšen do poddůstojnické hodnosti ani vykonávat jakoukoliv velitelskou funkci, manžel žalobkyně byl dne 9. 5. 1955 povýšen do hodnosti svobodníka, 5) při posouzení otázky vzniku nároku na zvláštní příspěvek k důchodu podle § 5 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 357/2005 Sb. směrodatnými údaji pro posouzení otázky politické nespolehlivosti jsou skutečnosti týkající se období do konce vojenské základní služby a výjimečného vojenského cvičení, tj. v daném případě do 22. 12. 1955, 6) v důsledku odmítnutí nastoupit k výkonu služby pro příslušnost ke svědkům Jehovovým byl jednotlivcům zpravidla ukládán nepodmíněný trest odnětí svobody v délce trvání 2 let, manželovi žalobkyně byl soudem uložen pouze podmíněný trest. To dle Ministerstva obrany potvrzuje skutečnost, že vzhledem k vývoji jeho postojů, kladnému poměru k vojenské službě prokázal, že pochopil význam této služby a škodlivost svého jednání a bylo na něho nahlíženo jako na osobu politicky spolehlivou. Navrhla žalobu zamítnout.

[4] Žalovaná dne 7. 7. 2017 vyslovila nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Vzhledem k nesouhlasu žalované rozhodnout bez jednání soud nemohl postupovat dle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. a nařídil ústní jednání.

[5] Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla námitky a potvrdila své rozhodnutí ze dne 26. 9. 2016. S odkazem na odpovídající právní ustanovení a dokazování listinnými důkazními prostředky dospěla k závěru, že manžel účastnice řízení po celý výkon vojenské základní služby byl schopen řadové služby klasifikace B. Sloužil u vojenských pracovních jednotek v době (v letech 1953 – 1954), kdy začaly ztrácet charakter vojenských táborů nucených prací jako formy politické perzekuce. Důvodem k přemístění manžela k TPP/PTP bylo jeho odmítnutí sloužit se zbraní, nikoliv jeho politická nespolehlivost. Žádný politicky nespolehlivý voják klasifikace „E“ nemohl být povýšen do poddůstojnické hodnosti ani vykonávat jakoukoliv velitelskou

funkci. Manžel byl dne 9. 5. 1955 povýšen do hodnosti svobodníka. Při posouzení otázky vzniku nároku na zvláštní příspěvek k důchodu podle § 5 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 357/2005 Sb. směrodatnými údaji pro posouzení otázky politické nespolehlivosti jsou skutečnosti týkající se období do konce vojenské základní služby a výjimečného vojenského cvičení, tj. v daném případě do 22. 12. 1955. V důsledku odmítnutí nastoupit k výkonu služby pro příslušnost ke svědkům Jehovovým byl jednotlivcům zpravidla ukládán bezpodmínečný trest odnětí svobody v délce trvání 2 let. S trestem 18 let se Ministerstvo obrany ČR při své činnosti nesetkalo. Manželovi účastníce řízení byl soudem uložen pouze podmíněný trest. To dle ministerstva naopak potvrzuje skutečnost, že vzhledem k vývoji jeho postojů, kladnému poměru k vojenské službě prokázal, že pochopil význam této služby a škodlivost svého jednání a bylo na něho nahlíženo jako na osobu politicky spolehlivou. Šetření provedené ve Vojenském ústředním archívu v Praze a Archívu bezpečnostních složek nepřineslo žádné nové skutečnosti. Z dikce ustanovení § 5 odst. 1 písm. c) bodu 2 č. 357/2005 Sb. ve spojení s ustanovením § 18 odst. 1 zákona č. 87/1991 Sb. vyplývá, že nelze považovat za postačující zjištění, že služba byla vykonávána ve vojenských táborech nucených prací, ale je třeba prokázat, že tuto službu konala osoba, která měla status politicky nespolehlivé osoby.

[6] Podle § 5 odst. 1 zákona č. 357/2005 Sb., o ocenění účastníků národního boje za vznik a osvobození Československa a některých pozůstalých po nich, o zvláštním příspěvku k důchodu některým osobám, o jednorázové peněžní částce některým účastníkům národního boje za osvobození v letech 1939 až 1945 a o změně zákonů, *má občan České republiky, který pobírá starobní důchod nebo plný invalidní důchod nebo částečný invalidní důchod z českého důchodového pojištění, nárok na zvláštní příspěvek k důchodu ve výši 2.500,- Kč měsíčně (§ 6 odst. 1 písm. a/ cit. zákona), jestliže splňuje alespoň jednu z těchto podmínek a) výše jeho důchodu byla upravena jako účastníkovi odboje, nebo b) kterému Ministerstvo obrany na základě splnění podmínek stanovených v § 7 vydalo potvrzení o jeho účasti na povstání v květnu 1945 na žádost podanou ministerstvu do jednoho roku po nabytí účinnosti tohoto zákona, nebo c) který 1. je účasten rehabilitace podle zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, ve znění zákona č. 47/1991 Sb., nebo u něhož bylo odsuzující soudní rozhodnutí pro trestné činy uvedené v § 2 zákona č. 119/1990 Sb., ve znění zákona č. 47/1991 Sb., zrušeno přede dnem jeho účinnosti anebo byl účasten rehabilitace podle § 22 písm. c) zákona č. 82/1968 sb., o soudní rehabilitaci, jestliže neoprávněný výkon vazby nebo trestu odnětí svobody činil celkem alespoň 12 měsíců, nebo 2. byl zařazen v táboře nucených prací nebo v pracovním útvaru, jestliže rozhodnutí o tomto zařazení bylo zrušeno podle § 17 odst. 1 zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, anebo ve vojenském táboře nucených prací, jestliže rozkaz o jeho zařazení do tohoto tábora byl zrušen podle § 18 odst. 1 zákona č. 87/1991 Sb., ve znění zákona č. 267/1992 Sb. a zákona č. 78/1998 Sb., a nebo v centralizačním klášteře s režimem obdobným táborům nucených prací, pokud celková doba pobytu v těchto zařízeních činila alespoň 12 měsíců.*

[7] Podle ust. § 5 odst. 2 zákona č. 357/2005 Sb. *nárok na zvláštní příspěvek má rovněž vdova nebo vdovec, pokud pobírá po osobě uvedené v [odstavci 1 písm. a\) nebo c\)](#) vdovský nebo vdovecký důchod z českého důchodového pojištění¹⁾ nebo jim takový důchod není vyplácen jen proto, že jiný vyplácený důchod přesahoval hranici nejvyšší výměry úhrnu důchodů podle předpisů účinných před 1. lednem 1996. Pobíráním důchodu po osobě uvedené v [odstavci 1 písm. a\) nebo c\)](#) se pro tyto*

účely rozumí též pobírání vdovského nebo vdoveckého důchodu po osobě, která splňovala příslušnou podmínku uvedenou v těchto ustanoveních, třebaže ke dni svého úmrtí starobní důchod ani invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně nepobírala. Osobou podle [odstavce 1 písm. c\)](#) se pro tyto účely rozumí i osoba, která byla neoprávněně omezena na osobní svobodě způsobem uvedeným v tomto ustanovení po dobu kratší než 12 měsíců, avšak byl na ní vykonán trest smrti anebo která v průběhu tohoto neoprávněného zbavení osobní svobody zemřela.

[8] Podle ust. § 18 odst. 1 zákona o mimosoudních rehabilitacích *zrušují se rozkazy, kterými byli občané označení za politicky nespolehlivé zařazení v letech 1948 až 1954 do vojenských táborů nucených prací po dobu základní vojenské služby a výjimečného vojenského cvičení podle [§ 39 zákona č. 92/1949 Sb.](#), branný zákon. Za vojenské tábory nucených prací se pro účely tohoto zákona považují silniční prapory ženijního vojska zřízené od 2. 8. 1948 do 1. 9. 1950 a pomocné technické prapory a vojenské báňské oddíly, jejichž příslušníci byli na důlní práce odvedeni od 25. února 1948 do 1. září 1950 a pracovali v dolech nejméně 12 měsíců bez předepsaného pravidelného střídání. Příslušníci vojenských báňských oddílů uvedených ve větě druhé se považují za osoby oprávněné podle [§ 14 odst. 2](#), i kdyby nebyli do vojenských báňských oddílů zařazení na základě rozkazů.*

[9] V souzené věci je spornou otázka, zda manžela žalobkyně, byl-li zařazen do vojenského tábora nucených prací v období od 29. 11. 1953 do 22. 12. 1955 avšak klasifikován pod písmenem „B“ nikoliv „E“, je možno považovat za politicky nespolehlivého.

[10] Z obsahu dávkového spisu žalované soud zjistil, že manželovi žalobkyně byla odvodní komisí OVV Nový Jičín dne 26. 9. 1953 stanovena klasifikace „B“, tj. schopen služby beze zbraně; dne 29. 10. 1953 nastoupil k 9. dělostřeleckému pluku, u kterého sloužil do 28. 11. 1953 a poté od 29. 11. 1953 do 15. 12. 1953 konal službu u 53. technického praporu, od 16. 12. 1953 do 28. 2. 1954 u 14. PTP a od 1. 3. 1954 do 22. 12. 1955 u 14. TP, přičemž dne 20. 12. 1953 vykonal slavnostní přísahu a dne 9. 5. 1955 byl povýšen do hodnosti svobodníka. Ze sdělení Ministerstva obrany, Vojenského ústředního archivu, Vojenského historického ústavu a Archivu bezpečnostních složek, že jmenovaný byl klasifikován pod písm. „B“, tj. schopen služby beze zbraně, dne 9. 5. 1955 byl povýšen do hodnosti svobodníka, a že součástí archivního materiálu nejsou žádné další skutečnosti, které by mohly mít vliv na posouzení otázky politické nespolehlivosti. Z rozsudku Nižšího vojenského soudu v Brně ze dne 28. 1. 1954 č.j. T 7/54, že žalobce spáchal vyhýbání se služební povinnosti, jestliže 14. 11. 1953 u svého útvaru v Topolčanech odmítl převzít přidělenou zbraň a odvolával se při tom na svoje náboženské přesvědčení, že je svědek Jehovův, za což byl odsouzen k trestu odnětí svobody na jeden rok podmíněně s výkonem uloženého trestu odnětí svobody s odkladem na zkušební dobu tří roků a k náhradě nákladů trestního řízení.

[11] Žalobkyně se neztotožnila s názorem žalované, že jejího manžela z pohledu nároku na zvláštní příspěvek ke vdovskému důchodu podle § 5 odst. 2 zák. č. 357/2005 Sb. nelze považovat za politicky nespolehlivého, jestliže byl jako branec zařazen do stupně „B“ a nikoliv do „E“.

[12] Krajskému soudu z jeho četné rozhodovací činnosti je známo, že branci v období 1950 až 1954 byli klasifikováni za účelem rozřazování, přičemž např. stupeň „A“ znamenal – schopen, stupeň „B“ – schopen služby bez zbraně, „D“ – neschopen vojenské služby, „E“ – politicky nespolehlivý, „Cj“ – neschopen pro těžkou fyzickou práci aj. Žalovaná, jak dokladuje obsah správního spisu, s ohledem na tvrzení uvedené v námitkách, přestože měla najisto postaveno, že manžel žalobkyně nebyl zařazen do skupiny „E“, nýbrž do „B“, provedla nové šetření k otázce jeho výkonu vojenské služby vyžádáním informací od Ministerstva obrany. Ministerstvo obrany k této žádosti provedlo nové šetření u Vojenského ústředního archívu, Vojenského historického ústavu a Archívu bezpečnostních složek a v odpovědi dne 27. 2. 2017 mimo jiné žalované České správě sociálního zabezpečení potvrdilo, že žalobce byl klasifikován pod písm. „B“, tj. schopen služby beze zbraně, dne 9. 5. 1955 byl povýšen do hodnosti svobodníka, a že součástí archívního materiálu nejsou žádné další skutečnosti, které by mohly mít vliv na posouzení otázky politické nespolehlivosti. V zápise obvodní komise OVV Nový Jičín dne 26. 9. 1953 uvedeno, že „je třídně málo uvědomělý, politicky nevyspělý, státně spolehlivý. Na pracovišti průměrný, do masových org. nezapojen. Je pod vlivem rodičů, kteří nemají kladný poměr k lid. dem. zřízení, jest však možnost převýchovy, bude-li od nich odloučen a veden. Nábožensky silně založen – vyznavač Jehovy.“ Žalobkyně, resp. její právní zástupce k žádosti o příplatek k důchodu podle zákona č. 87/1991 Sb. a zvláštního příspěvku k důchodu podle zákona č. 357/2005 Sb. přiložila i výpis o zařazení během vojenské základní služby k osobě L. C. vydané Sekcí právní Ministerstva obrany ze dne 9. května 2016, kde kromě přehledu o zařazení jmenovaného v průběhu základní vojenské služby je uvedeno, že v osobních materiálech ke jmenovanému z Vojenského archívu v Trnavě není nikde uvedeno, že by byl označen za politicky nespolehlivého.

[13] Manžel žalobkyně nebyl pro výkon základní vojenské služby zařazen ve stupni „E“ jako politicky nespolehlivý a nelze jeho politickou nespolehlivost dovodit ani z dostupných materiálů předložených Ministerstvem obrany a ani s ohledem na další vývoj žalobcova působení v základní vojenské službě, jak je uvedeno v odstavcích 10 a 12 tohoto rozsudku. Soud nepochybně, že manžel žalobkyně pro své náboženské přesvědčení, hlásil-li se ke svědkům Jehovovým, měl při výkonu vojenské služby potíže, které měly základ v odpírání vojenské služby se zbraní v ruce při nástupu do vojenské služby, o čemž svědčí rozsudek Nižšího vojenského soudu v Brně ze dne 28. 1. 1954. Avšak na druhou stranu soud konstatuje, že v porovnání s jinými členy svědků Jehovových byl žalobce odsouzen podmíněným trestem a byl také z uvedeného důvodu zařazen při výkonu vojenské služby do stupně „B“ - beze zbraně. Soud má za to, že otázce, zda se má osobní rozsah vymezený v ust. § 18 odst. 1 zákona č. 87/1991 Sb. vztahovat i na občany neoznačené za politicky nespolehlivé jen z důvodu, že vykonávali vojenskou službu v technických praporech, nelze přisvědčit. Soud nepřisvědčil tak názoru žalobkyně, že osoby, které odmítly vykonávat vojenskou službu se zbraní z důvodu svého náboženského vyznání svědka Jehovova, je nutno rovněž zařadit do okruhu osob „politicky nespolehlivých“ s dopadem na nároky dle zákona č. 357/2005 Sb. bez ohledu na další okolnosti.

[14] K předloženému rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 33 Ad 33/2015-48 ze dne 17. 3. 2017 žalobkyní soud uvádí, že jednak není vázán právním názorem jiného krajského soudu a jednak zmíněný rozsudek je k nyní souzené věci nepatřičný, neboť Krajský soud v Brně neřešil otázku „politické nespolehlivosti“, nýbrž působení

osoby, která byla klasifikovaná jako politicky nespolehlivá, v technickém praporu, který vznikl z pomocného technického praporu. Stejně tak soud nepřisvědčil žalobkyni ani v odkazech na ústavní nálezy, kdy v obou případech se jednalo o „odpírače vojenské služby“ kteří byli odsouzeni pro nenastoupení služby v ozbrojených silách, přičemž ve věci sp. zn. I. ÚS 2366/07 došlo ke zproštění obžaloby až na základě povolení obnovy řízení, a ve věci sp. zn. I. ÚS 1916/07 až zrušením odsuzujícího rozhodnutí na základě stížnosti pro porušení zákona podle obecných ustanovení trestního řádu za situace neaktivity žalobce, který nepožádal o zrušení odsuzujícího rozsudku v prezkumném řízení.

[15] Soud na základě zjištěného skutkového stavu přisvědčil právnímu názoru žalované, že manžela žalobkyně nelze považovat za politicky nespolehlivého, a tudíž není splněna jedna ze základních podmínek pro nárok na zvláštní příspěvek ke vdovskému důchodu podle zákona č. 357/2005 Sb. a současně odkazuje na podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí.

[16] Vzhledem k neúspěšnosti žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované soud nepřiznal náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s.ř.s.)

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí j e možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně, a to písemně ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 30. srpna 2017

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu